

Blog 113: Aandachthelden

Aandacht. We zoeken het allemaal. De ene in een facebookstatus met voorkeur voor politieke partij, de ander met screenshots van discussies over vanillevla. Iedereen zoekt aandacht op zijn manier. Ik ook, met blogs, hopen een stukje herkenning te creëren waardoor de lieve lezers weten niet alleen te zijn met hun gedachtengang. De aandacht voor Dagboek van een Papa streelt me, doet mij goed. Mn blogs staan bekend om de monsters, maar het gaat niet over hun. Dagboek van een Papa draait om mij, hoe ik alles beleef met mijn gezin, hoe ik het leven zie. Anders heette het wel Dagboek over monsters ofzo.

Aandacht, we vragen het allemaal. Het liefst gaan we rond op social media, nationaal, wereldwijd, komen we met onze uitdaging in de tweede kamer. Ik heb het niet zo met dat soort aandacht. De eerste die ik echt bewust heb gevolgd is Tijn. Tijn van de nagellak. Tijn wilde aandacht voor een ziekte, dat kreeg hij. Ik vind het sneu voor zijn ziekte, begrijp me niet verkeerd, ik vind het ook knap dat hij landelijke aandacht kreeg voor zijn ziekte. Er moet absoluut aandacht naar gaan. Ineens kregen we de volgende generatie aandacht met kinderen die uitgezet moesten worden, vluchtten, onderdoken en weer mochten blijven. Nu hebben we Sven, hij wilt bierdoppen. Tegelijkertijd vluchten er kinderen een kerk in uit angst ook uitgezet te worden terwijl Sven driftig bierdoppen spaart voor een bijzondere rolstoel.

Tuurlijk leef ik mee, vind het zelig, sneu en noem maar op. Ik voel er alleen niet veel voor. Niet om hun persoonlijk, maar meer omdat er met hun nog tientallen anderen zijn in soortgelijke situatie. Iedereen kan een bericht plaatsen op Facebook met hun helaas echt zielige verhaal. Ik heb er alleen niets mee. Nagellak kreeg ik al op mn tenen en vingers voordat Tijn bekend was. Bierdoppen spaarde ik al voor Sven, vluchtende kinderen is helaas niets nieuws aan de horizon. Het raakt mij niet.

Wat mij wel raakt is de plaatselijke visboer die zijn halve levenswerk in vlammen op ziet gaan door kortsluiting in een werkbuis. De visboer die sinds jaar en dag timmert aan zijn eigen weg, die bloed zweet en nog meer bloed zijn bedrijf te maken tot wat het nu is. Zijn grootste nachtmerrie tot leven ziet komen wanneer de vlammen dichterbij komen en ook echt zijn. Daar voel ik wat voor. Niet omdat

het nauwelijks het nieuws haalt, ook niet omdat hij niet landelijk bekend is, zeker niet omdat hij de aandacht vraagt. Het raakt mij omdat hij net als ik elke dag zijn beste beentje voorzet iets van de dag te maken. Het met plezier doet, een visie en een droom heeft, een toekomst voor zich. En dat, door stom stroom, bijna uit elkaar ziet klappen. Twee bussen afgefikt, een kapschuur naar de filistijnen en een nachtmerrie rijker. Wat het verschil is, is dat hij niet bij de pakken neer zit maar doorpakt. Niet lullen maar vullen. Desnoods op blote voeten.

Een manier van aandacht die niemand ziet. Dat is de aandacht die mij raakt. Ik vraag niet om donaties, om ijzer, koeien, wc-potten, papier of taart. Maar zullen we wel iedereen gelijke aandacht geven? Zij het Sven, zij het de visboer. We zijn allemaal mens, willen en vragen allemaal hetzelfde.

Aandacht.